

عنوان مقاله:

نظریه معرفت گزاره ای صدرالمتالهین

محل انتشار:

دو فصلنامه تأملات فلسفی، دوره 8، شماره 20 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

سیدمجید حسینی - مربی-دانشگاه امام حسین علیه السلام

محمدعلی عباسیان - دانشیار-دانشگاه پیام نور

سیدعلی علم الهدی - دانشیار-دانشگاه پیام نور

ناصر محمدی - دانشیار-دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

چیستی معرفت گزاره ای در معرفت شناسی معاصر از مسائلی مهم است. نظریه رایج در میان معرفت شناسان، معرفت گزاره ای را باور صادق موجه می شمرد، اما این نظریه با معضلی به نام مشکل گتیه مواجه شد. نقد گتیه بر تحلیل سه جزئی معرفت، باعث بازاندیشی بنیادین در مفهوم معرفت و پیدایش رویکردهای گوناگون از سوی معرفت شناسان معاصر گردید. این مقاله می کوشد با بازخوانی مساله معرفت در حکمت متعالیه، نظریه معرفت گزاره ای صدرالمتالهین را، متناظر با رویکرد های معرفت شناسی معاصر استخراج نماید. نظریه معرفت گزاره ای صدرا نظریه ای چند وجهی است؛ هم بعد معرفتی دارد و هم بعد عمل شناختی. وی معرفت را تنها به معرفت گزاره ای تحویل نمی کند، بلکه آن را دارای وجه عمل شناختی هم دانسته است. معرفت به اعتبار اخیردفاع اثرگذار است. ملاصدرا راه کسب معرفت گزاره ای را نیز به یک راه محدود نمی کند، بلکه در نگرش او قوای متعدد، فضایل معرفتی و اخلاقی، قوه قدسی، و حتی خداوند متعال، در دستیابی به معرفت موثر هستند.

کلمات کلیدی:

نظریه معرفت، باور، صدق، توجیه، صدرالمتالهین، عمل شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/896549>

